

[Aksel Larsen.]

da intet organ i De Forenede Nationer havde truffet beslutning om militær indgriben i Korea, havde ikke alene general MacArthur påbegyndt et sådant militært indgreb, men havde også præsident Truman givet sin velsignelse til det af MacArthur påbegyndte militære indgreb, denne amerikanske aggression i Korea. Først efter at dette var sket, først da De Forenede Nationers sikkerhedsråd eller præsident Truman fik meddelelse om, at man havde sat disse og disse krigshandlinger i gang fra amerikansk side, først derefter vedtog sikkerhedsrådet at godkende et sådant militært indgreb. Det er ikke sådan, at sikkerhedsrådet eller noget andet FN-organ har opfordret USA til at gribe ind, og at USA derefter har sendt sine bombefly og militære styrker løs på Korea; det er tværtimod omvendt. Dette ligger så fast, at det ikke kan bestrides, heller ikke af Danmarks nuværende udenrigsminister.

Hvad angår tilstanden i fangelejrene, siger den højtærede udenrigsminister, at her foregår der ingen terror, og iøvrigt anser ministeren det for nytteløst at diskutere den sag, for hverken han eller jeg har været der. Nej, det har vi ikke, men der er andre, der har været der. Der foreligger ikke alene utallige vidnesbyrd fra undslupne krigsfanger om, hvad der er foregået, men også fra amerikanske og engelske iagttagere, som så sandelig ikke er kommunister, foreligger der vidnesbyrd om, at et sådant terrorregimente finder sted i krigsfangelejrene. Under disse forhold er det dristigt at ville fastholde, at det er uden ethvert pres og uden enhver tvang, at en del af krigsfangerne skal have erklæret, at de ikke ønsker hjemsendelse.

Hvad angår det tilfælde, jeg fremdrog her, siger udenrigsministeren, at man kun skød på krigsfangerne, fordi de indtog en truende holdning, fordi man med tidligere erfaringer in mente måtte skyde først. Men krigsfangerne havde, selv efter den amerikanske kommandants retfærdiggørelse, ikke gjort andet end at synge, og selv den amerikanske kommandant kan ikke sige andet, end at han frygtede for, at de efter at have sunget skulle gå til angreb. Derfor gav han ordre til at skyde, medens de sang. Udenrigsministeren kunne ikke svinge sig op til nogen som helst kritiske synspunkter vedrørende amerikanske militære komman-

danter, så det er klart, at han synes, det er tilstrækkelig grund til at åbne maskingeværlid mod våbenløse fanger bag pigtrådshegn. Jeg tror nok, at et rettænkende menneske vil sige, at der er mange beviser på, hvorledes disse krigsfangeleje ledes, og hvor lidt man kan tro på, at disse krigsfanger har deres frie vilje. Iøvrigt ændrer det ikke det faktum, at Genèvekonventionen udtrykkeligt siger, at ved fjendtlighedernes ophør skal alle krigsfanger snarest muligt hjemsendes. Så kan man ikke komme her og forsøge sig med fortolkninger.

Det er iøvrigt ganske karakteristisk, at udenrigsministeren i sin svartale angreb Sovjetunionen, fordi den efter hans udlægning af Vishinskijs tale skulle bygge på det synspunkt, at borgerne tilhørte staten, og derfor kunne krigsfangerne ikke fraskrive sig ret til hjemsendelse. Jeg har dokumenteret, at det drejer sig ikke om borgere i almindelighed, men om militære personer, og at krigsfanger stadigvæk er militære personer, også i fangenskab, og jeg har dokumenteret, at dette synspunkt er særdeles tydeligt udtrykt i den amerikanske regerings instruktioner til det amerikanske militær.

Nu har udenrigsministeren haft ordet igen, og han har jo haft rigelig tid, men benyttede ikke sin tid til og ønskede slet ikke at komme ind på denne min bevisførelse, som totalt slår benene væk under det, han sagde i sit første indlæg. Jeg har spurgt: Hvorfor stemte den danske delegation for indbydelse til Sydkorea og mod indbydelse til Nordkorea? Udenrigsministeren har 3 argumenter. Det første er det, at det var Danmark ikke ene om. Nej, men spørgsmålet går ud på, hvorfor den danske delegation stemte sådan og sådan i De Forenede Nationer. Det går ikke ud på, hvorfor den norske delegation stemte sådan og sådan, eller for min skyld den nicaraguaniske. Det drejer sig om den danske, det er den, vi taler om. Udenrigsministeren siger, at det er i Panmunjom, det foregår; der kan nordkoreanerne udtale sig. Hvorfor skulle Sydkorea så indbydes? Det fik vi ikke noget svar på. Så har udenrigsministeren det tredje argument: Der kan jo komme en senere lejlighed, hvor nordkoreanerne får lov til at udtale sig. Hvad er det for en senere lejlighed, der kan komme? Hvorfor skulle denne lejlighed ikke være nu? Her vil De Forenede Nationer sætte